

Duško Geić
Trogir

POLJÍČKA FJËRA

U žežino Gospê
s počétka agùsta
ù Krug po brávčíća
(ma nikako vûnja,
i kózle o mlíka,
zã juvu dvizìca),
ispeći će mater
brdo brašenica,
na dujsku se fjêru
čeka Kneževina.

Dubröva i Dolãc,
Tugare i Trûša,
čovik do ljudine,
pa domaća mûša:
kumovi i kûme,
pãše, bãđe, ûjne,
stričevíci pûstí
(ne zna in se broja),
likari iz Opće
i kirurg iz Vojne,
trgövcí i sūci,
vražjî avokãti,
zã rana uz Mřrtvu
do na Stomöricu,

na fjêru poljičku
na poljičku fjêru.

U dvorîn stolîtnin,
salonîn starînskin,
bîlin, pūčkin, finin,
slike jidrenjaka,
preci priko svîta,
Ka und Ka oštjeri,
rudari, rančeri
obi' Amerika
u pozama vāžnim,
u pozama ljudskin,
znanin s kraja vîka,
pa trabakulanti,
trgovci za vladu
mali kapetāni.....

Salon s kotorãtun
nad tolîtrin ūja
(tog pōta zemljîna),
more biti vagun,
i još više, vina
za òbraz i ðiku
(zlatni' suz iz stinã)
sve za Trěšt, za Rîku.

O podnê Sukmãsin,
poza svêtun mîsun
razigran svitlacîn,
jãrinun, izdîše,
Brižînan, Dubròvun,
Rójskovicun, Tršjin
kadŭlja miriše,
licitarska srca,
cintãre i diple,

tek lepeću krilîn
nike poletùše
koje ne uzlîću,
(veselje za dicu)
čudo od igračke
ča ih kola miću,
pristávljaju ticu.

Pod zidîćun niskîn
uz štrâdu duž sela
mali krst kâmeni
za štôrijû grûbu
dâvnu niku, smrtnu,
život ide dalje
a dvôri se smîju,
uzdišu, žâmoru,
šapûću, govôru,
sičânje narodno
na nîka vriměna,
dâvna, ne zabjéna.

Čuj pivanje skladno,
nosi bâva s mora:
“Ma nemoj tako mila
pa ja san dobar dečko”.
“A sad bi se porječko
to dobro znaju svi”.
Odjeci slavonsko-
nadničarsko-ravni:
“Trili-vaa-de, trili-va-de
nigdje lada nema...”,
beskrajna ravnica
s ljuta kamenjâra,
vlâka i dočîća,
pa priko Konâla
na krilin meštrâla.

I pleme i narod
zajedno za stolūn,
siesta pozapodne
i čakula ženska,
balotanje muško,
mladost kã ljubùje
sve u ròda ljudsko
snažno se vezuje.

Põć je prije mrãka,
tek za poputbinu
bokunić pečena,
pozdravite ũjnu,
i kũma, i kũmu,
nĩsu, nĩsu mogli,
ta znate i sãmi
nisu baš u snãzi,
a nevĩsta samo
ča rodila nĩje,
o blagu, stãrosti
vãja vódit brigu,
nikog' baš ne slãdí.....,
navratite i vi,
bit će vála Bõgu
uvi ča na stólu,
makar na Iliju,
oliti za Roka,
ostajte nan zbõgun,
i bili nan zdravi....

Pod opancin stĩna,
škripu stĩmi, klãnci,
stenje ópũtina,
grabi svojĩn dvorĩn
pũčka kneževina.

O moj Bôgo mili
tëška li ti dâna,
sva je u njîn pôvist
i sičanje roda,
kãko brãzda kad je
skladno zãorana,
kako ploča strije
ča je gũsta, tëška,
a skladno stivãna,
zãboravu brãna,
zãboravu brãna.